

Avsnitt 93: Specialpedagogiskt stöd för att öka kunskap och stärka arbetslaget

ERIKA: Varmt välkommen till Specialpedagogiska skolmyndighetens podd *Lika värde*. Jag som leder det här samtalet, jag heter Erika Bergman och jag arbetar på SPSM. Och i dag kommer vi att prata om specialpedagogiskt stöd och hur det kan bli en insats som stärker och ökar tryggheten när ett arbetslag ska möta elever med funktionsnedsättning. Och med i dagens samtal är Karin Alvarsson, specialpedagog i Storumans kommun, som också har en samordnande funktion i kommunens elevhälsa. Och Kerstin Helmsjö som är rådgivare på SPSM, och som har varit involverad i det här rådgivningsuppdraget som vi kommer att prata om i dag, men som också arbetat med att träffa kommunen vid flera tillfällen tidigare när det funnits behov av stöd. Så jag vill börja med att säga varmt välkommen till er båda till *Lika värde*-podden.

KARIN: Tack.

KERSTIN: Tack så mycket.

ERIKA: Jag tänkte jag börjar med att vända mig till dig Karin. Kan du kort berätta om er skolverksamhet i Storuman? Hur ser det ut hos er?

KARIN: Storumans kommun har ju sex stycken grundskolor och två av de skolorna har också ett högstadium. Kommunen är ju stor till ytan och vi gränsar till

Norge. Det är 17 mil mellan den skola som ligger längst österut och den som ligger västerut som då är Tärnaby.

ERIKA: Så det är stora avstånd?

KARIN: Absolut.

ERIKA: Och hur kom det sig att ni sökte stöd från SPSM? Vad var det ni ville ha hjälp med?

KARIN: Ja, vi har ju goda erfarenheter av insatser och utbildningar och ett gott samarbete med rådgivare från SPSM. Vi har haft flera insatser både på förskolor och skolor. Vi har även sökt projektpengar och fått till olika projekt. Så det har varit en väldigt bra resurs för oss i vår kommun.

ERIKA: Så det har också varit lite olika typer av stöd och förfrågningar också som ni har vänt er till SPSM med, tänker jag, på det du beskriver.

KARIN: Ja, det har det varit.

ERIKA: Du berättade ju också inför att vi skulle ha den här inspelningen att ni under resans gång såg att ni ju hade behov av en större insats än vad det var ni först tänkte. Och att ni också såg att fler medarbetare borde involveras. Vad var det som gjorde att ni fick syn på att behovet var större?

KARIN: Ja, dels såg vi en vinst i att flera skulle vara med, att ett helt arbetslag kunde få delta. Och sen såg vi möjligheter att stärka kompetensen. Och viktigt att

bredda kompetensen också då. Och också att hela teamet fick den här utbildningen. Och det skapar ju också det här lugnet och den här tryggheten när vi tillsammans fick utbilda oss.

ERIKA: Vad var det för fråga i grund och botten som ni ville ha stöd kring? Vad var det för utbildning ni ville ha?

KARIN: Ja, vi hade ett behov av att få hjälp och stöd till en skola då och till ett arbetslag för en elev som hade en funktionsnedsättning och det här var angeläget.

ERIKA: Kerstin, som rådgivare så möter ju du många verksamheter i ditt uppdrag. Och hur vanligt är det som Karin beskriver just när man ser att vi behöver bredda? Frågan är större, eller vad man ska säga, än det som man först då vänder sig till oss kring. Hur ofta ser ni att det blir den utvecklingen?

KERSTIN: Väldigt ofta skulle jag säga, därför att ofta är det ju så att en skola eller en verksam... en förskola kan söka, därför att man, precis som Karin berättade här, man har kanske någon eller några elever med en funktionsnedsättning. Och man säger liksom "hur ska vi göra?" Och då när de tar kontakt med oss så träffar vi ju dem först. Och då när vi börjar fråga så börjar antingen skolan själv eller vi börjar fundera kring, kanske vi ska utvidga det här stödet. Kanske det inte bara är till en klasslärare utan det kanske är så att vi ska titta på hela skolan eller vi ska titta på en större fråga där den här funktionsnedsättningen finns inbegripen, så att säga. Så det är nog väldigt vanligt.

- ERIKA: Vad var det ni kom fram till då att ni skulle göra? Jag tänker här får ni gärna berätta tillsammans. Vad blev liksom början på resan så att säga?
- KERSTIN: Men det var ju så här, Karin, att du ringde, eftersom vi haft kontakt tidigare. Du ringde mig. Och lärarna på den här enheten var oroliga för de fick en elev med en funktionsnedsättning. Och de var inte vana vid det. Och "hur ska vi tänka?" Och då så fick vi att "skicka in en rådförfrågan" som man kan göra via vår webbplats. Och utifrån det så gick vi vidare. Vi började prata med dig och med de inblandade och så bestämde vi att det skulle vara bra med en utbildning, precis som du sa, för hela arbetslaget.
- ERIKA: Något som du vill lägga till, Karin?
- KARIN: Ja, det är precis som du beskriver, Kerstin. Men sen pratade vi också tillsammans med vår rektor och gjorde den här förfrågan. Vad vi behövde och vad vi hade för behov just i det här ärendet och den här insatsen.
- ERIKA: Var det något som du vill lägga till, Kerstin?
- KERSTIN: Nej, men jag tänker att ofta är det ju så att det blir ju som en slags diskussion mellan den skola eller verksamhet som gör en ansökan och vi. Och så får vi titta på, vad kan vi erbjuda? Vad tror vi? Det här kan ju ta ett tag. Det går ju inte från vecka ett till vecka två, utan det kanske kan ta några veckor när man funderar. Upp till en månad ibland. Man funderar och diskuterar och så måste ju skolan också se ... eller

verksamheten, vad det nu är för verksamhet, kan vi ta emot det här just nu? Har vi tid? Ofta när vi gör en ... Vi brukar ju försöka säga att vi ska göra en längre insats för att det ska bli hållbart och att alla ska få det man efterfrågar. Och då behöver det ju finnas tid också för pedagogerna att sätta sig ner och ta till sig det material som vi då förser dem med. Och de behöver diskutera och kanske testa någon uppgift och så där.

ERIKA: Men vad tänker ni? Vad är det för vinst och vad är det man får ut av just när man kan göra den här typen av insatser som blir lite större då tänker jag och där det så att man också möts hela arbetslaget kanske och får en utbildning tillsammans?

KARIN: Det stärker ju arbetslaget. Det stärker ju pedagogerna. Det skapar ju ett lugn. Jag brukar säga att mera kunskap skapar ju lugn i nuet och det skapar ju också lugn i situationer så att det blir det blir också en process i gruppen som är spännande. Och att vara lite stigfinnare. Att hitta det här tillsammans, hur vi ska utveckla och hur vi ska hjälpa de här eleverna på allra bästa sätt. Så att ett positivt teamarbete får vi också.

KERSTIN: Och jag tänker också att det blir mer hållbart för när vi lämnar ... Om vi nu är under en termin eller en halvt termin och har olika träffar på olika sätt med ett arbetslag och en skola eller en förskola. Så när vi lämnar, vi finns ju inte kvar hela tiden, men skolan eller förskolan har ju fortfarande kanske de här sakerna som de ska lösa och då finns det kvar om det

är ett mer långsiktigt arbete man har gjort. Och då är det också så att det kanske har ...Precis som du säger, processen har gjort att man börjar tänka mer i de banorna, att vi måste ta hänsyn till det här. Och är det flera som är involverade, så om någon slutar så blir det inte heller lika sårbart.

ERIKA: Vad tycker du, Karin, att du kunde se då hände i arbetslaget om man säger så?

KARIN: Ja, men vi kom snabbt framåt tycker jag i att lära oss mera runt omkring det här ämnet då. Men också, det stärkte oss och det gav nya vägar framåt. Vi kunde hitta "så här ska vi göra". Och så fick vi mycket bra hjälp och stöd ifrån Kerstin som då hjälpte oss med olika delar i det här, både pedagogiskt, men också material och så vidare. Jag tänker att det blev positivt för hela vårt arbetslag.

ERIKA: Den ökade kunskapen då eller var det också det här att man fick tid att göra saker?

KARIN: Ja, absolut. Och det är ju viktigt att få tid och att få skapa förutsättningar för den här utbildningen. Och att det blir verkligen en kurs, en utbildning, ett sätt för oss, för vi är ju ganska långt ifrån i Storumans kommun till olika utbildningar att kunna åka på kurser. Men nu kom utbildningen till oss [skratt], vilket är mycket positivt. Ja, att vi helt enkelt fick den här tiden. Och det var ju också tack vare vår rektor, ska jag säga, som gav oss den här möjligheten att lägga upp det här, att ge tid, att ge plats och vikarier

och möjligheter och tog vara på den här tiden med föreläsningar, men också läste in oss på materialet, diskuterade och så vidare. Och där kan jag säga att där tror jag det är viktigt att någon har lite mera ansvar i gruppen, så att säga, för att ta hand om ... så att det blir en kurs, en utbildning där vi får mötas och där vi får tid till det här.

KERSTIN:

Där pekar du på någonting som jag tänker är en grundförutsättning många gånger för att en insats ska bli lyckad. Det är ju att rektor finns med, att det finns någon specialpedagog, speciallärare, förstelärare, någon som kan fungera som studieledare eller samtalsledare som har den här, som binder ihop det, och att man har tiden. Att man kan sätta sig ned hela arbetsdagen, man har tid för inläsning. För vi vet ju att skolorna, det är väldigt mycket som snurrar. För att orka och för att det ska bli någonting som ger effekt så måste man få de här förutsättningarna. Och då ibland kanske det kan vara bättre att vänta till nästa termin om man har för mycket på gång. Jag tänker, det är lärarlyft av olika slag, det är olika saker som ska implementeras.

ERIKA:

Att inte ha allting i gång samtidigt eller för mycket i gång samtidigt.

KERSTIN:

Nej.

ERIKA:

Nej, just det.

KARIN:

Men jag tänker också att se det som ett utbildningstillfälle med en tydlig start, en genomgång

och att också då lägga in de här pauserna, men också grupparbetstid, att läsa in sig på material och sedan se fram mot nästa datum och jobba vidare. Så att man verkligen ser det som att det blir lite lyxigt att få gå en utbildning, så att säga. Att få den här möjligheten och att hålla ihop det, för då blir det verkligen någonting som flera vill gå.

ERIKA:

Vad tänker du, Karin, om man också tittar på eleverna då, som ju den här utbildningen ändå ytterst är till för, att det ska vara så att man kan möta och ge så bra undervisning och utbildning som möjligt. Har ni sett och pratat någonting om det, vad ni ser för skillnad i vad man kan ge dem för undervisning då, just den här gruppen elever som ni tänkte på när ni ville ha den här fortbildningen?

KARIN:

Jag tänker så här att när vi startade den här utbildningen så satt vi ju tillsammans och då var det ju ganska nytt för oss. Men allt eftersom mellan varje tillfälle så gick ju den här arbetsgruppen ut och jobbade och testade olika saker och såg att det fungerade väldigt bra. Så blev man trygg i det, jobbade vidare. Så jag tänkte, det blir en process under utbildningens gång, att få prova och att gå tillbaka till nästa tillfälle, att kunna prata om det, återkoppla och så gå vidare. Så man följs ju någonstans åt i det här och man får också tid att samtala om det. Man får tid, att ”det här provade jag, det fungerade så bra för den här gruppen”. Alltså det är goda exempel som man delar helt enkelt. Det blir ju

ett lärande över tid tänker jag. Och det skapar ju också en kunskapsutveckling, en breddad kunskapsutveckling för hela arbetslaget.

ERIKA: Man får liksom omsätta det som man pratar om och det man läser om och lär sig i sin praktik också.

KARIN: Det blir så naturligt tänker jag.

ERIKA: Hur ser det ut i skolans värld i dag? Precis som du beskriver, Kerstin, vi vet att det är pressat, att det är många saker som man vet att man ska ... Man levererar på mycket och på många olika frågor och många olika sätt också. Finns det utrymmet att ta den där typen utav utbyte och dela med sig med kollegor och få dela med sig, tänker jag, både av goda exempel och det man tycker är svårt i vardagen? Vad ser du, Karin, och vad möter du, Kerstin?

KARIN: Jag tänker så här att när vi har till exempel nu gått den här utbildningen eller en annan utbildning som vi har gått tillsammans med er, Kerstin, så tänker jag är ju viktigt att vi får tid att omsätta det i praktiken, men också att återkoppla till kollegor. Att vi får tid till det så att säga på arbetslag, APT och så vidare för att kunna delge varandra, för det är ju ett lärande i det också. Om man tänker att en elevgrupp nu är i en viss ålder så ska den ju vidare högre upp i åldrarna och träffa nya pedagoger. Så jag menar det vi delger är ju någonting som är positivt för alla att få ta del av.

ERIKA: Just det, att man delar med sig då av det som man har lärt och att det blir någonting som också kan vara ...

ja man kan följa elever också genom deras skolliv så att säga.

KARIN: Precis.

KERSTIN: Och jag tänker ju att här är ju organisationen från rektor väldigt viktig, att faktiskt öronmärka tid. Och precis som jag nämnde där, att har man då ett annat projekt på gång så kanske man ska fundera för att det ska få den här effekten som Karin pratade om och som jag upplevde att det fick i Storumans kommun, så var det ju så att det var ... Rektor gav sitt ja till det här, rektor gav också tid och sa att nu går det här liksom först när det gäller utbildning, så att säga. Det här är prio ett. Och då ska det vara ... De ska ha den här tiden, man gör faktiskt ett schema på att ”den här måndagen gör vi det här, nästa måndag är inläsning, sen diskuterar vi”. Då blir det av, för att det är hela tiden saker som händer och då är det så lätt att det faller mellan stolarna för man behöver ta det här akuta. Men att öronmärka tid tror jag är A och O.

ERIKA: Men då måste jag bara fråga dig Kerstin då, jag tänker då när en skola eller en verksamhet ska ... ja men man startar det här uppdraget och kommer i gång, får man stöd av er rådgivare då också på SPSM när det kommer till frågor om upplägg och precis den typen av råd, att ”prioritera så här, se till att det finns utrymme för det här”, eller är det någonting som verksamheten får komma fram till själv? Eller är ni med och ger input liksom?

- KERSTIN: Ja, jag tänker att vi har lärt oss det här, det måste vi nästan göra. Sen är vissa skolor jättebra på det här, andra skolor behöver stöd i det. Och det är också därför som vi vill ha med rektor när vi träffas och bedömer hur insatsen ska vara, därför att det är ju rektor som ger mandatet vad tiden ska användas till. Det är ju rektor som leder och fördelar arbetet på något sätt, och då vill man ju ha en rektor, specialpedagog eller speciallärare som kan vara de som ser till att den här tiden ... att det öronmärks och att det blir möjlighet till det här. Annars är det lätt så att det kan komma andra saker emellan som också är jätteviktiga.
- ERIKA: Nu hade ju du som en extra faktor som också, tänker jag, gjorde att det blev lite speciella insatser. Det var ju också att det ägde rum under pandemin som jag förstod och då ... Det var ju en väldigt tuff tid för skolan ur det här också prioriteringsperspektivet. Men hur kunde ni hantera det under den här insatsen?
- KARIN: Ja, vi är vana vid avstånd så vi är vana att koppla upp oss och arbeta i nätverk och jobba via länk. För oss var inte det något hinder utan det var snarare så att det var väldigt positivt att vi hade den här kursen, att vi fick mötas och jobba framåt.
- ERIKA: Ja, just det. Så det blev inget försvårande liksom så att det var pandemi för att ...
- KARIN: Nej, det tycker jag inte faktiskt utan vi fick snarare en boost av att få jobba så då med den här kursen. Sen

kan jag tillägga till den tidigare frågan där just att upplägget är viktigt. Jag tänker att datumen är satta precis som du säger, Kerstin, och det har vi ju gjort i de utbildningar vi har haft, att vi har lagt upp med datum och tid för inläsning och gjort det som ett utbildningstillfälle med också en eller ett par personer som har varit samordnande. Då blir det också så exklusivt att få gå en utbildning.

ERIKA: Men hur får man en sån här, vi ska väl tänka kompetenshöjning då eller förändring som man vill åstadkomma som arbetslaget då har fått och som man har genomgått, att leva kvar, att det är behållbart över tid. Hur ser det ut hos er nu Karin? Vad kan ni se att det har lett till som också håller i sig?

KARIN: Jag tänker att arbetslaget där fanns ju olika personer som fortfarande finns kvar och nya har kommit in och då hjälps man ju åt att bära det här vidare så att säga. Men också specialpedagoger naturligtvis är viktig att över tid hålla i det här och informera vidare. Så är det. Men jag tänker också det här att man faktiskt får tid direkt efter en avslutad utbildning av rektor att få informera, att få ge lite återkoppling på det vi har gått igenom. Att kanske visa ett klassrum, att kanske visa anpassningar. Man får den här informationen, man får se och man får lära. Och då blir det också, det är också aktuellt eftersom man gör det direkt efter avslutad utbildning.

KERSTIN: Och när vi tittar på insatser som vi har gjort då ser vi just det här som Karin tar upp att det finns, både

arbetslaget har det men att det finns någon sammanhållande funktion som kan föra det vidare. Om det kommer, om det byts personal, och det gör det ju alltid i alla verksamheter. Men då finns det ändå kvar en eller några som kan föra den kunskapen vidare och också vet var man ska söka kunskap någonstans.

ERIKA: För det jag tänkte på också inför det här samtalet och som du också var inne på, Karin, det är ju just också att det är speciellt att vara en kommun med stora avstånd. Man måste åka långt om man ska få kompetensutveckling och det kan vara långt emellan varandra och så vidare. Vad betyder det då att ha den här möjligheten då tänker jag att vända sig till SPSM till exempel för att få utbildningsstöd och att man kan få den hem till sig? Vad gör det för skillnad för er tänker du utifrån hur redan situation ser ut?

KARIN: Det gör ju stor skillnad, absolut, att kunna ha den här möjligheten att kunna ansöka men också att ha den här kontakten så vi kan lägga upp och skraddarsy någonting som passar oss och att kunna få nätverka tillsammans över kommunen också. För det har ju också skett, Kerstin att vi har jobbat så och det har också fungerat bra. Så jag menar upplägget är A och O men sen att vi får utbildningen till oss är ju väldigt positivt. Det gör ju att vi tycker att vi får något exklusivt.

ERIKA: Du nämnde nätverk, vad menar ni då? Vad är det för nätverk? Jag blir bara nyfiken.

KARIN: Vi har ju andra verksamheter i kommunen också, specialpedagognätverk, förskolenätverk. Det är en väldig styrka eftersom man ofta jobbar ganska ensam på sina ställen så är det också någonting positivt att få mötas en dag, en halv dag, att kunna koppla upp sig. Man är en grupp som jobbar med samma saker och kanske med samma åldrar. Så det jobbar vi också med i kommunen.

ERIKA: Nu har ni varit inne på det, tänker jag, på lite olika sätt ändå, men om man nu skulle sammanfatta, vad är det bra att tänka på som verksamhet och kanske också för den som då ansvarig för att antingen ansöka om den här insatsen eller kanske också från SPSM, tänker jag då, som den som ger stöd, att vara förberedd på när man ska dra i gång en sån här insats? Vad ser ni från era respektive håll? Vad ska man ha tänkt till kring och förberett och planerat för att det ska bli så bra som möjligt?

KARIN: Jag tänker rektor är viktig, att vi tillsammans planerar det här uppdraget, den här insatsen, att det ges tid, att det ges möjlighet till vikarier, att man tänker lite bredd, vilka ska vara med, att man lägger upp det som en utbildning. Det gör någonting med oss med det tydliga upplägget, med kaffepauser, med fruktstund, så blir det också ett format och en form som tilltalar och det blir lite extra och så kanske man får en extra mapp med sitt material och sen kommer SPSM med extra allt då på det.

ERIKA: Att man ramar in det på ett tydligt sätt.

KERSTIN: Där tänker jag att du är inne på något väldigt viktigt för att det här blir allt mer vanligt med digitala lösningar, men att man ändå tittar, det går inte att mata på hur som helst i den digitala formen, även om vi ses, utan man måste ha de här strukturerna runt. Det tycker jag är viktigt. Sen tänker jag också att det har varit bra att vi har haft något som vi kallar för processtöd, att vi har träffat typ Karin kanske, vår rektor, under resans gång och så kan utifrån det de ser i arbetslaget så kan vi vinkla lite mer åt det hållet eller vinkla lite mer åt det hållet. För även om vi är väldigt tydliga när vi lägger upp utbildningen och vi har ett mål så är det ju alltid så att det händer saker under resans gång. Det kommer upp frågor och då kan vi på något sätt styra det lite. Vi tar upp naturligtvis det vi har bestämt men vi kan ändå styra oss till att det finns utrymme för tid och frågor och såna saker som berör de spörsmål som kommer upp i arbetslagen.

ERIKA: Så att man verkligen försöker ta reda på, vad är frågorna och vad ska vi svara på dem?

KERSTIN: Mm. Att det finns en möjlighet att styra lite utifrån hur arbetet fortgår i arbetslagen.

ERIKA: Men vad kom ni fram till att ni skulle göra och hur brukar det gå till när en sådan här insats som ni nu har genomfört i Storuman ska komma i gång? Hur brukar gången vara?

KERSTIN: Det brukar ju vara så att vi antingen får in en fråga och i det här fallet så var det så Karin ringde mig och

frågade kring att man hade fått elever med en viss funktionsnedsättning. Eller så skriver man in då det finns en ansökan man kan göra. Man ansöker om stöd på vår webbplats. Och då tar vi kontakt och så brukar vi då träffa rektor och specialpedagog och någon ur elevhälsan ibland och någon klasslärare med. Och sen så får ju de då förklara det de har, den frågeställning de har och vi frågar upp en hel del. Och det här, det är inte alltid så att man kommer fram på en gång till vad exakt en insats ska innehålla och vilka behov skolan eller verksamheten har. Utan det här kan dröja ... Ibland kanske man träffas två, tre gånger. Och det tycker jag är ganska bra därför att både skolan eller verksamheten, det kan vara ju förskola eller vuxenutbildning, man behöver tänka lite grann. Och vi som rådgivare behöver också tänka och fundera, hur skulle vi kunna vinkla det här och vad kan vi erbjuda för någonting? Så att det är en process från det vi får in den här ansökan tills det att vi bestämmer vilken insats vi ska ha tillsammans.

ERIKA: Var det så i det här fallet också då, Karin? Hur upplevde du det?

KARIN: Ja, det var så. Jag ringde ju till Kerstin och sen så gjorde vi den här förfrågan, skrev den tillsammans med rektor och sen fick vi då svar att det var klart att vi kunde få den här insatsen och sen börja vårt samarbete.

ERIKA: Var det så att det också förändrades även efter det under resans gång? Eller kände ni att ni då hade ni

kommit fram till hur ni vill genomföra och så var det bara att sätta i gång?

KERSTIN: Vi hade väl lite tankar och lite olika alternativ som ni diskuterade, Karin, har jag för mig. Och sen också att vi hördes av under resans gång och liksom ”ja, jag tror att pedagogerna skulle vilja ha lite mer av det här” eller ”det här tror vi skulle vara bra att ta upp”. Och vi kunde föreslå också saker, att ”ja, men vi funderar kring det här, vad tror ni om det?” Karin var ute i verksamheten och hade kontakt med dem och vi satt ju där vi gjorde. Men det är ju så att under den här resans gång så är det ju en process och många tankar kommer upp.

ERIKA: Just det, men viktigt då också då som sagt, som du beskriver, Karin, att då kunde du fånga upp också och du kanske har flera kollegor som gjorde det, men just vad behoven var och hur man skulle kunna komma med det som man då kanske hade efterfrågat eller behövde.

KARIN: Så var det, ett teamarbete där vi jobbade fram helt enkelt längs vägen egentligen hur vi ville jobba.

KERSTIN: Men att man har en grundstomme först, man har ju ett mål och man sätter upp ett mål, men att det kan bli små förändringar utifrån hur saker och ting landar och vad som händer i verksamheten.

KARIN: Och hur snabbt man kan gå fram också, tänker jag. För jag tycker att den här gruppen då gick snabbt framåt i sin process och i sin utveckling. Och där

ändrades för kanske några frågeställningar allt eftersom.

ERIKA: Ja men då börjar det här samtalet gå mot sitt slut och det är dags för oss att avrunda. Så jag vill säga stort tack till er för att ni var med i det här samtalet, Karin och Kerstin.

KERSTIN: Tack!

KARIN: Tack så mycket.

ERIKA: Det är jätteintressant att få ta del av de här exemplen som ni har berättat och jag tänker att det också ger er som har lyssnat en bra bild av hur specialpedagogiskt stöd från SPSM kan se ut.

Och om man vill veta mer om SPSM och ta reda på hur vår rådgivning fungerar så kan man också gå in på vår webbplats spsm.se för där finns också information om hur man går tillväga om man vill söka stöd. Och på webben finns ju också mycket annat matnyttigt som man kan ta del av kring hur man kan jobba i en verksamhet för att möta barn och elever som kan ha behov av stöd i sin undervisning. Och på spsm.se så finns ju också våra poddavsnitt som man också kan hitta där poddar finns. Och i våra poddsamtal så tar vi alltid upp olika frågor och ämnen som rör förskola, skola och vuxenutbildning med fokus på barn och elever i behov av stöd. Så vi hoppas att ni tar chansen att botanisera.

Så vi säger tack för i dag och tack för att ni har lyssnat.